WAJDOVSKE ALPINISTIČNE VESTI

30

WAV
Wajdovske alpinistične vesti št. 30

Uvodna beseda urednika

Tokratna številka obsega zimo, od novega leta do konca marca v letu 2015. Zaznamuje jo rekordna bera preplezanih slapov. Zagotovo rekordna zima za slapove in ajdovski alpinizem. Izstopata smeri, kateri je Tine Andrejašič splezal z vipavskim Dejanom Korenom – Čira Čara in Damoklejev srp. Spregledati pa ne moremo tudi prvenstvenega Vrtiljota pod katerega sta se podpisala Boštjan Mikuž in posoški Nejc Kurinčič. Presmučanih je bilo kar nekaj gora in hribov. V anale pa bo šel tudi občni zbor alpinistične sekcije, ki je v izvedbi najboljšega kar ponuja domača zemlja, trajal kar polnih 24 ur, pri čemer je bil počitek sila skromno odmerjen. V enem letu smo dobili kar dva nova polnokrvna alpinista. Bravo Egon Pavlica in Dean Strosar. Pohvaliti pa moram tudi Maticev tekst – preberite mixed emotions. Ožbej Marc

Kazalo:

Damoklejev meč, IV/5, WI90, 70-85……..3
Slap Fortino, 4, 150 m...……...4
Občni zbor, taborniški dom na Kovku……5
Slap Belvedere, III, +4, 300 m……7
Teranova smer, III/3, M, 300 m……8
Čira Čara (M8+, WI5+, 150 m)/Damoklejev srp…9
Mixed emotions……11
Riofreddo, WI5, 300 m……14
Debela peč, skupna tura……15
Val di Cogne……16
Sonnblick, Hocarn 2354 m……19
Cima Avostanis……20
Vrtiljot WI4, M6+, 600 m……21
Škrbina prednje in zadnje špranje……22
Grapa Y Vrtača……23
Slapovi pod Prisojnikom……..24
Zaključek ledne sezone……...25
Kolofon……..……26

Damoklejev meč, IV/5, WI90, 70-85

»mitološka ledna uvertura…«

Tadej Slokar

“Damoklej je neprestano laskal svojemu vladarju, kako je velik mož in srečnež. Dionizij mu je zato za en dan prepustil vladarski stol, ta je nad prestol dal obesiti oster meč na tanko žimo iz konjskega repa. Grozeči meč je Damokleja opozarjal na nevarnost, ki se ji vladar izpostavlja zaradi tekmecev in zavistnežev. Čeprav so Damokleja stregli kot boga in upoštevali vse njegove zahteve, je še pred koncem dneva svojega vladarja prosil, da ga reši nevarne preizkušnje” (starogrška). Kako primerno ime so dali slapu v senci doline Plazje, nad Belopeškimi jezeri. Že iz doline se vidi mogočna sveča v zgornjem delu slapu, ki visi čez velike previse in jo imaš med plezanjem ves čas nad sabo, nato pa v zadnjem raztežaju izplezaš pod njo na vrh. Deko me je povabil plezat in z veseljem sem se odzval povabilu, saj še nisem imel priložnosti plezat v ledu. Zaradi višine in temperatur, se je zdel senčni del za Travnikom primeren cilj v iskanju ledu. Belopeških jezer sva krenila še v temi in kmalu zgrešila stezo in si tako precej podaljšala dostop. Že takoj je bilo jasno, da z plezanjem v Bav-bavu ne bo nič, saj so prvi trije raztežaji brez ledu, zaradi

pomanjkanja vode. Na srečo pa je bil sosednji slap, Damoklejev meč, odlično narejen. Slap ponudi lepo plezarijo že v prvem navpičnem raztežaju, sledita dva lažja raztežaja *in n*ato še en strmi skok, ter navdušujoč zaključek pod velikimi svečami na vrhu. Slapu je za 5 raztežajev, dobrih 250m, štanti so navrtani. Plezal sem kot drugi v navezi. Sestopila sva z abzajli in stala po slabih 4 urah pod slapom. Za piko na i odličnemu dnevu, so poskrbeli italijanski policaji. Ujela sva jih na zasneženem parkirišču pri Belopeških jezerih, ko so si dali duška, se vrteli in obračali z ročno. Ko so naju zagledali, so jo hito pobrisali, midva pa sva se pošteno nasmejala. Plezala Dejan Koren (AO Vipava) in Tadej Slokar.

Slap Fortino, 4, 150 m

»ledeno plavanje…«

Marko Orel

V petek 2.1. sva se z Martinom odpravila proti dolini Reklanice (**Val Raccolana**) v upanju, da bova našla kej za popikat. Ker sva ob prihodu v dolino razočarana ugotovila, da se lahko obriševa pod nos sva šla naprej proti Rabeljskemu jezeru. Tam sva presrečna videla, da je slap, ki sliši na ime Fortino narejen. Razmere sta prišla pogledat Dejan in Jernej. No po kratkem, zaradi šumenja vode, zelo nerazločnem pogovoru odpikam proti vrhu. Spet na našo žalost ugotoviva, da je narejen samo prvi raztežaj, a se vseeno preko zamrznjenega tolmuna približava drugemu raztežaju. Med tem ko se radovedno stegujeva za vogal drugega raztežaja se nam led pod nogami odlomi i**n padeva do vratu v vodo.** Seveda sva potem zelo hitro skočila na led in se lotila pripravljat za spust, da pa stvari nebi postale prelahke Martin ugotovi, da je en Nomic ostal pod vodo. Medtem ko se je Martin na vse možne načine trudil poiskati cepin sem jaz dokončal stvari za spust in se mu pridružil. Nomic je bil lepo viden ampak je bil globje kot se je to zdelo na prvi pogled. Ravno v trenutku, ko je Martin skušal z ribiško taktiko ujeti cepin se nam je še enkrat udrl led. Na mojo srečo sem skočil pravočasno, Martin pa žal ni imel te sreče in je **še enkrat več okusil ledeno vodo**. Kasneje, ko se že posušena voziva domom in razglabljava, o tem kako čudno je končal Nomic, rečem: »zmerej sm mislu de nam bo pou kam u kšn prepad«, nato pa Martin: » tudi jst si nism mislu, da se bo utopu«

Občni zbor, taborniški dom Kovk

»hadu lepu z dvema novima alpinistoma…«

Boštjan Mikuž

V soboto 10.1. je v taborniškem domu na Kovku potekal že 13. občni zbor Alpinistične sekcije PD Ajdovščina. Glede na to, da je bilo za Ajdovske alpiniste leto 2014, **precej bogato in pestro**, se je obetalo dobro srečanje širše vipavske alpinistične in ostale javnosti. Zbor se je neuradno začel okrog 19h zvečer, s pokušino pasulja in vinskih dobrot (zaslužna kandidata za alpinista, oziroma njihove boljše polovice). Uradni del smo s 50 minutno zamudo začeli ob 20.50. Tokrat sem se kot načelnik, ki imam to čast, da suhoparno podajam dosežke in ostalo dogajanje alpinistične kolektiva skozi preteklo leto, odločil, da govor prenesem na power point in lahko ostali (**tudi strici iz ozadja**), sproti komentirajo in izražajo svoja mnenja, predvsem, pa jim za razumevanje povedanega, ni potrebno poslušati le mene…Uradni del je potekal po dnevnem redu. Mnenje načelnika o delovanju alpinistične sekcije (**zelo pozitivno**). Pregled vzponov in dela v pretekli sezoni in diskusija (izpolnjeno 85% zastavljenega). Pregled izvajanja alpinistične šole (zaključena 13/14 ter v izvajanju AŠ 14/15). Kandidati za alpinističnega inštruktorja. Ostali plezalni načrti, tabori, tekme, tečaji, odprave…v letu 2015. Podelitev nagrad za naj vzpone v letu 2014 po kategorijah: Največ vzponov: **Barbi Močivnik** (31 alpinističnih vzponov). Najtežji vzponi: **Tine Andrejašič** (Slap La Piovra , Kamniška smer v Koglu, smer JLA v Šitah…). Najbližje soncu: **Dean Strosar** (Mount Korona, 4860 m). Najtežji športno plezalni vzpon: **Vid Štrancar** (Sun Ra – 7c, Vipavska Bela – solo vzpon, B.I.G.- 7B+, boulder problem na Podrti Gori). Nagrada za posebne dosežke: **Matic Štrancar** (veliko kvalitetnih, tudi solo vzponov in ostalo prizadevno delovanje v korist sekcije…). Zahvala: **Marijanu Močivniku in Studiu-Ajd** za tehnično podporo pri postavitvi spletne strani ao-ajdovscina.si, ter odlično fotografsko gradivo. Sledil je Kulturni del – kratka predstavitev Alpinistične odprave Kirgizija 2014 (Dean Strosar) in projekcija – odlična fotografska mojstrovina Marijana Močivnika “AS Ajdovščina v 2014”, ujeta v objektiv mojstra. Nadaljevanje in vrhunec

večera je pripadel izpitu za alpinista kandidata (**Egon Pavlica in Dean Strosar**). Kot veleva tradicija mora vsakdo, ki opravi državni izpit za alpinista le tega zagovarjati tudi pred domačo komisijo, ki jo sestavljajo že biksani pripadniki odseka z opravljenim izpitom. Komisija v postavi inštruktor Simon ter David, Boštjan in Ožbej je kandidata Egona in Deana soočila z zanimivimi vprašanji in izzivi. Izpostaviti je potrebno, da je izpit s svojo prisotnostjo slavnostno počastil eminenca svetovnega alpinizma, **sam Reinhold Messner,** ki je sodeloval tudi kot častni član prej omenjene komisije. Kandidata sta poleg šibkega poznavanja slovenske himalajske zgodovine, in najnižjih slovenskih 2000-akov, nekaj več znanja pokazala pri računanju faktorja padca, pantomimi v viharnih razmerah sredi stene, ter vezanju kravatnega vozla. Člani komisije, tudi Messner, smo se končno odločili, da po prestanem biksanju, kandidata dobita čast, postati polnopravna Ajdovska alpinista. Čestitke fanta, in upam, da vama bo naše darilo, Velikani Himalaje, pomagalo bolje spoznati slovenski himalaizem in morda zbudilo kakšno…skrito misel…Srečno! Po zaključku, občutek sem imel, kar zanimivega uradnega dela, je bil na vrsti **pravi alpinistični žur**, za katerega sta poskrbela omenjena kandidata, takrat že polnopravna alpinista. Obljubljala sta light show, muziko, ples…nič ni ostalo samo pri besedah…kočo smo zapuščali naslednji popoldan. Opomba urednika: žur gre v anale, izjemno visoka ocena.

Belvedere, III/+4, 300 m,

»lepo, lepše, bello, bellissimo…«

Marko Orel

Že lani, ko sva z Martinom prvič videla dolino **Travenanzes** pod Tofanami sva si rekla, da bova ta kraj zagotovo še obiskala. Tudi letos sva smučanje v dolomitih s prijatelji izkoristila za ledno plezanje in se odpravila v slap Belvedere. Na parkirišče sva prispela okrog 6ih zjutraj in po dvournem dostopu in napornem gaženju stala pod smerjo. Lotil sem se prvega raztežaja in takoj, ko sem se povzpel višje videl, da je drugi raztežaj precej skop z ledom. Po krajšem premisleku in ogledovanju najboljše linije za napredovanje se je Martin lotil raztežaja po navpičnem ledu nekoliko bolj levo od originalne smeri, saj za desno lažjo varianto je ledu primanjkovalo. Pod luknjo skozi katero pelje raztežaj je prečil po tankem ledu in mešanem terenu (**zelo delikatno plezanje**), tudi prehod skozi skalno okno je postregel z nekaj metri lažjega plezanja po skali. V nadaljevanju je sledilo snežišče na polici ter raztežaj po 80°-85° naklonini, nato pa na papirju najtežji raztežaj(če nas nebi stuširalo, bi bil v primerjavi z drugim raztežajem prava uživancija). Sledilo je še nekaj lažji odstavkov ledu, ki so bili zasneženi in nam zaradi čiščenja onemogočili hitrejše napredovanje.

Sestopila sva s štirimi spusti po vrvi, in pri drugem spustu komaj potegnila vrv za seboj, saj je bila pošteno zamrznjena zaradi mokrega raztežaja

Okrog petih in pol popoldne sva vso premo pospravila in se s čelkami na glavi odpravila proti avtomobilu. Med hojo proti parkirišču, pa sva si že vidno zdelana(dehidrirana), vsak pri sebi predstavljala kako hitro bi prišla do avta, če bi imela smuči. Še se bova vrnila v to dolino.

Teranova, III/3,M, 350 m, Dolgi hrbet

»zgodbe štejejo…«

Jure Ličen

21.1.2015 sva z soplezalko Marjano Žvab (AAO) odpravila na Zg. Jezersko, še malo višje v Dolgi hrbet v Teranovo smer. Po pričevanju mladcev, ki so bili 2 dni prej v smeri, da so razmere idealne, je ponovitev kar klicala. Tako sva se zjutraj odpravila proti severni steni Dolgega hrbta. Že na izhodišču je bilo videti, da je sneg bolj pomrznjen kot teden dni prej. Točno teden nazaj sva šla plezat Vikijevo svečo in je bil poleg ledu, sneg še čisto puhast. Na današnji dan pa je bilo vse pomrznjeno. Prišla sva pod smer, se opremila in sva odšla avanturi naproti. Vse raztežaje sem jaz plezal naprej. V začetku naju je pozdravil sonček nad Jezerskim. V **smeri pa kombinacija ledu in škripavca**. Ponekod je bil led debel samo nekaj centimetrov, čeprav trden, previdnost ni bila odveč. Drugače pa so cepini in dereze odlično prijemale v podlago. Nekje na sredini smeri se je kar naenkrat pooblačilo in začelo snežiti. Na najino srečo, smer poteka po žlebu, nad žlebom pa je v večini skala in sva zato bila na suhem. Dogodek oziroma sklop dogodkov pa mi bo ostal v spominu. Približno raztežaj pod amfiteatrom pogledam gor, proti steni in zagledam piš snega in vetra, kako se vali proti nama. “Je**mu” zakričim “**PLAZ, PAZI PLAZ**” Jaz sem bil umaknjen iz plaznice, prav tako soplezalka in naju je oplazil samo prš snega. Plezava naprej in sem naslednji raztežaj potegnil ravno do vhoda v amfiteater, ker je zmanjkalo vrvi. Navrtam ledne vijake v led in naredim sidrišče. Soplezalka je začela plezati, ko nama plezanje zopet zmoti valjenje snega in vetra pod steno. Spet opozorim soplezalko na plaz, sam pa zabijem dereze in cepine v sneg, stisnem varujočo vrv in se čim bolj pritisnem v podlago. Ko je šel pršni plaz čez mene, priznam, da me je malce stisnilo. Na srečo je vso to trajalo dobre pol minutke. Odkopal sem se iz snega, počakal, da pride soplezalka do mene in sva odšla naprej. Od tega dogodka do sidrišča na vrhu amfiteatra oziroma izstopa je bil dobesedno šprint. Čim hitreje sva hotela oditi iz tega kotla. Ravno na zadnjem sidrišču, se je zopet sprožil plaz, vendar sva bila izven dosega in sva samo opazovala to mogočnost, ki se vali še po bolj mogočni severni steni. Oba sva izstopila po prečki in krajšem kombiniranem plezanju (beri 2 m) sva izstopila ven. Čakal naju je samo še sestop ob spremljavi čelnih lučk do kranjske koče in po lovski potki nazaj do avta.Mislim, da mi bo ta smer še dolgo ostala v spominu. V dolini sva, lahko bi rekel najinemu ponovnemu rojstvu, nazdravila s kuhanim vinom. Da malce pomiri živce. Do naslednjič pa bolj po pameti v gore.

Čira čara (M8+,WI5+,150 m), Damoklejev srp (WI4+, do 80, 170 m)

»majstri v akciji…«

Tine Andrejašič

13. 1. Sva z Dejanom Korenom (AO Vipava) zarinila v Damoklejev meč s ciljem potegniti nov izhod smeri S seboj imava 20 kg opreme: 20 klinov, 10 svedrovcev, vrtalnik z rezervno baterijo,… Vse to sva vlekla s seboj na svoji vrvi v prasici. Moram priznati, da te plezanje pete stopnje leda in vlečenje 20 kg težke prasice kar izmuči. Po kakih 3 urah zalivanja snega čez celotno smer sva na vrhu. Sledi 80 m krušljive prečnice v levo, kjer zavrtava prvi sveder. Dejan ni vzel puhice s sabo, zato ga trese ko hudič. Temperatura je okrog -10 in veter ni prizanesljiv. Štart v smer poteka od prvega svedra levo po polici in nato v 5 metrski previs. Vrta, tolče kline, kolne, je že navit. Končno se prebije čez previs, uf pavza. Sledi še en svedrovec, nerodna prečka po plati v levo in končno poka. Sedaj je cca 10 m pod svečo. Zavrta še zadnji svedrovec, saj je za nadaljevanje dovolj par metuljev. “Grem še čez svečo, da vidim kaj je gor”, pravi. Poizkus, ne, drugi poizkus, ne tretji. Ne, ne bo šlo. Vlečenje prasice in opremljanje smeri v tem mrazu nama je vzelo preveč energije. Po 3 urah sem se tudi sam spremenil v ledeno kocko. Ko je okrog 15h prišel dol nisem več čutil prstov na rokah. Počasi sem se premikal nazaj navzdol v prečnici proti zadnjemu sidrišču Meča. Prasico v roki mi je jemala ravnotežje okrog roba po razmajanih kamnih. Uspe nama priti dol tik pred temo. Super,…smer je opremljena. **Naslednjič na vrh**! 24. 1. se vrneva pod steno. Sedaj imava s seboj le mali nahrbtnik in Demoklej steče kot bi mignil. Že sem pripet na sidrišču konec prečnice. Dejanu stisnem roko in krene direktno navzgor. Kamenje se kruši, slabi hooki,.. ne bo šlo. Preveč tvegava ob vpne oba kompleta. Spusti se navzdol in reče: ” **Sedaj pa zares**.” Njegovi izdihi nazorno pokažejo v kakšne težave se je podal. Uspe mu Kmalu

pride do zadnjega svedrovca 7 m pod svečo. “Štantam, drugače bo preveč trenja”. Potegne gor nahrbtnik s puhico in se obleče. “Varujem!” Požrem slino, saj sem upal, da bo potegnil do vrha in štartam direktno navzgor. Hooki nekako zdržijo in že sem pod previsom. Uf, od spodaj zgleda manj previsno. Zataknem oba cepina in se odrinem. Noge mi odnese ven in že visim samo na rokah. Popravim noge in se počasi in z občutkom prebijam čez previs. Pavza. Sledi prečnica. Za noge nič, roke pa imam raztegnjene ko Kristus. Dejan fotka. Pridem do Dejana in končno se malo umirim. Plezam po poki naprej, po dveh dobrih frendih se končno sprostim. Stopim v svečo in zavrtam vijak tik ob robu stene. Najprej zbijem vsa krhek led okrog roba sveče in se počasi obesim na cepin, ki sem ga zabil na zunanji rob. **Zdrži!** Nadaljujem po sveči. Led je slab. Cepin se ob vsakem zamahu pogrezne do kladivca. Psiha dela 100 na uro. Pridem v lažji svet in nadaljujem po grapi navzgor. Lednih vijakov mi je zmanjkalo, zato naredim sidrišče s klini. To zabijanje s cepinom ni prav nič prijazno. Dejan hitro prileze do mene. Imava še en lahek raztežaji do vrha. Na vrhu zatuli od veselja. Še dve fotki in greva dol. Ura je šele ena popoldan, zato se odločiva še za eno izstopno varianto v desno po snežišču. Dejan začne z delikatno prečnico po 2-4 cm debelem ledu. Naredi sidrišče, zihra. Ko pridem do njega se dogovoriva, da greva kar štajerca do vrha, ko zmanjka štrika. Počasi zmanjka ledu in nič več ne dajem noter. Smer se zaključi tik pod drevesi. Osamljen štor nama služi za prvi spust. Dan se je počasi previ v mrak. Hitiva dol. 16:20 sva pri nahrbtnikih pod začetkom Demokleja. Zadovoljna, 2 prvenstveni v enem dnevu. Po 12 h akcije sva pri kombiju. **Čira Čara (M8+, WI5+, 150m) – Dejan Koren (AO Vipava), Tine Andrejašič (AS Ajdovščina) prv. 24.1.2015**

Demoklejev srp (WI4+, do 80°, 170m) Dejan Koren (AO Vipava), Tine Andrejašič (AS Ajdovščina) prv. 24.1.2015

Mixed emotions

»razdevičenje v ledu…«

Matic Štrancar

Button your lip baby
Button your coat
Lets go out dancing
Go for the throat
Lets bury the hatchet
Wipe out the past
Make love together
Stay on the path

Rolling Stones – Mixed emotions

Na cepinih se mi je nabiral prah, zimske tehnične čevlje sem obul 2x (in to za na Nanos!), derez sploh še nisem testiral, čelada še povsem nova… Tako jaz vstopam v novo koledarsko in alpinistično leto. V soboto zvečer se namesto *žurat ga* učim matematiko, da bom lahko naslednji dan **tvegal svoji dve zrni življenja na nekem ledu.** Pred spanjem si pripravim vse potrebno za hranljiv zajtrk. Narežem papriko, čebulo, olive, sir in prilijem malo paradižnikove omake. Stvar pokrijem in shranim v hladilnik, kot tudi storim z predhodno narezano slanino in puranjim zrezkom od kosila. Naslednji dan dam lepinjo v toaster da se popeče in tačas čmajžim čebulo in ostalo na ponvi. Ko lepinja postane hrustljavo rjava jo dam ven in na razgret toaster vržem mesnine. Ko so mesnine popečene jih vržem v ponev k ostalemu, dodam dve jajci in Bon apetit. Boštjan je že pri meni in malo tu, malo tam se znajdeva na poti na Vršič, nekje nizko pod Kočo na gozdu in hodiva. Hodiva.. Hodiva… Koča na gozdu.. dostop pod slapove.

Nisva sama in vse bližnje slape že zasedejo, a lepota je zmeraj očem skrita in tudi najinega izbezava ven po še krajšem gazenju po udirajočem se snegu. Temperature so pod 0

°C, a hoja je dokaj prijetna in zahteva minimalno pokritost z oblačili. WAU!, danes se obeta kvalitetno klajmbanje. Boštjan kmalu zatolče cepina in stvar se začne odvijati. Še vedno sem zadovoljen in čakam na moj turn. Ta kmalu pride in sledi palba še z moje strani. Hudobro! – vse dokler se ne začne zasuvanje s svežim pršičem. Odmrejo prsti. Odmre nos. Odmrejo lica. Odmrejo vsi živci na obrazu. Sploh ne čutim več nič. Ne želi biti konec. Roke mi navija, ko visim in gledam proti steni in dol, da mi nadležni pršič ne izmaliči ksihta v celoti. Čakam. Čakam.. ČAKAM… Veter mi sname kapuco s čelade in sneg poskrbi, da jo zapolni.. Adrenalin šopa in k sreči ne čutim več ničesar. Nekako splezam do naslednjega štanta, kjer je vse spet lepo in prav. Kri pride v prste, roke se spočijejo. Bošti mi vrže sneg iz kapuce in vreme je ponovno stabilno. Verjetno je bilo to samo trenutno stanje in bo dan vseeno lep. Potem bi lahko splezala še enega, kaj misliš? Boštjan pleza dalje … (smer sem v celoti plezal kot drugi, kar pa se mi po vseh teh grenkih tuših ledno plezalne realnosti sploh ni več zdelo tako slabo) … in tudi njega zašamari. SPET. Ne zadnjič. Vidljivost? Nejso lhke…

Dva vozača malo jača

Sede iza upravljača

U kolima bez menjača

S prozorima bez brisača

Bez žmigavca i bez para
Voze složno dva drugara

Niz ulice bez kočnice
U krivine s tri brzine

Kao avion

Vozi

Beseda dve o plezanju: izgubil ledno plezalno devičnost, šlo je v redu, cepini so povsod držali (kljub včasih res nežnim, specifičnim udarcem – samozavest za enkrat še visoka – in čutil sem se res suverenega), brez težav po celi smeri, enkrat ali dvakrat se mi je tudi cepin izpičil, ko je bil drugi še v zraku *ready to strike*, a sem se vedno mojstrsko rešil in se čudil nad svojo kalmiranostjo. No, če plezaš kot drugi se res ni potrebno psihično pretegnit, a vseeno..Vrh. Nič posebnega. Boštjan naredi abalak. Vreme spet lepo. **Mixed emotions**.. Človek res ne ve…Boštjan se začne spuščati, jaz čakam. Da bom malce izkoristil ta čas se odločim, da zavrtam kakšen vijak (sploh prvič v lajfu) in se tako kratkočasim. Abalak mi še ne uspe. Aha. Štrik popusti. My turn. Spust. Naslednji štant. Ponovi vajo. Čakam. Vrtam. Uspe mi abalak. Ola, zmaga. Glej glej, še eden. Trenutek nepazljivosti. Pogledam dol. KURAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAC. Da ti jebem…..Gledam. Ma ne no.. Ma fuck off. Dej dej dej. Kar nejki. Mislim?! Čist nov vijak, kot nagrada dan tistemu drugemu Štrancarju. Ugoden deal – moj. NOV. It was short but sweet. **Prvega baje nikoli ne pozabiš. 16 cm. Močan. Vzdržljiv. Ni več. BYE BYE..** Povem kaj se je zgodilo in ob naslednjem spustu ga oba skušava locirati. Ne gre.. Sva že pri koncu smeri in Boštjan vadi še manevre via inštruktor. Jaz narediti čudno popkovino. Sila. Razdrtje levega nosilca na pasu za opremo. Aja, skoraj nov pas. SUPER. Na tleh mrzlično iščem vijak. Preiščem vse pod smerjo. Na okoli nazaj do prvega štanta. Ni ni..K nahrbtniku (tudi tega ni, a vem zakaj – ker ga je sneg celega zasul – toliko o hladnih tuših). Sestop. Dol. Pot. Vleči se. Dolgo, dolgo. Avto. Pakiraj. Gremo..Kanček mišljenja v stilu refleksije: Sem samo jaz, ali je bil ta dan *International fuck Matic in a head day?* Poleg vijaka in pasa sem prejšnji dan odkril, da mi manjka matičarka. In ob 2 zjutraj dognal, da tudi reverso. In guma na čevljih se mi je na turi odškrbila. In dereze so mi načele

gornje hlače. In dereze so me urezale po stegnu. In jajca za zajtrk sploh niso bila fina. In sploh nisem imel podhlač s sabo – Boštjan posodil ene njegove vrhnje. In na koncu mi jabolko pade na tla; ampak ne na frišen pršič, ne ne.. na sneg mi pade, umazan od vseh avtov, olja, blata, pljunkov in verjetno scalnice. **Trma mi narekuje še dva ugriza** – BOLI ME K.., nato vržem vse skupaj nekam v grmovje. GREMOOOO Sedim doma – razmišljam. Zakaj je potrebno vse to trmasto vztrajanje? Mislim, komu? Ko na koncu potegneš črto in pregledaš računico: good points/bad points – kje je večina? Za enkrat še pri tej dejavnosti, ki ji jaz pravim čisti mazohizem. Bomo videli, kaj bodo karte prihodnosti povedale..Je pa lepo, da ko prideš iz tega ledenega pekla domov in si na toplem, varnem, piješ čaj in srebraš juho ter udobno ležiš na kavču in ponovno **spoznavaš lepote te preprostosti, na katero v vrvežu vsakdana kaj hitro pozabiš**.In potem se na naslednji žurki z solznimi očmi zazreš dekletu v oči in ji poveš, da si zanjo že hudo trpel in najhujša bolečina ni prihajala od zunaj, ampak te je bolelo srce, ker si se bal, da je nikoli ne boš spoznal in ji uspel povedati, kako zelo si zdaj srečen: "Vedel sem, da moram tisti dan na Vršiču vztrajati, da moram vzdržati, le da nisem vedel zakaj. Zdaj vem.

Sedaj so vse muke poplačane, moje telo miruje, srce mi, čudno, še bolj bije kot tedaj in duša mi ob tvoji navzočnosti počiva saj vem, da sem zmagal. **Vem da sem kralj**, pa četudi samo za to noč." A little pervert..In kot se stric Bob iz Amerike retorično sprašuje..?

How many roads must a man walk down
Before you can call him a man?
How many seas must a white dove sail
Before she sleeps in the sand?
Yes, how many times must the cannon balls fly
Before they're forever banned?
The answer my friend is blowin' in the wind
The answer is blowin' in the wind.

Riofreddo, WI5, 300 m, 1.-16.2. 2.-14.3.

»Marjan in primorska asa v akciji…«

Marjan Slejko in Boštjan Mikuž

1.) Včeraj sem se po dolgem postu in veliki lakoti po ledu odpravil v Mrzle vode plezat malo ledu. S prijateljem Zlatkotom Korenom sva zlezla Riofreddo. Razmere v njem so dobre,v četrtem rastežaju zahtevajo resno plezarijo,tudi psihično,drugače pa super smer.Tudi drugi slapovi se še držijo,upam da nebo kake prevelike odjuge. Marjan Slejko

2.) Vikend 14-15.3, ki je še obetal ledno kombinirano plezanje, sva z Rokom Kurinčičem (Soški AO)nameravala izkoristiti v dolini Mrzlih vod v Zahodnih Julijcih. Ker je dolina precej odmaknjena, ter je vstop v dolino motoriziranim vozilom prepovedan, ostaja tam, v samotnih krnicah in stenah, še kar nekaj linij, ki kar vabijo, prvinskih izkušenj iskoče plezalce. Dostopila sva v petek 13. In se ob 24.00 nastanila v prelepem bivaku. Že prvi jutranji žarki so najine načrte spremenili, bilo je očitno, da sva za načrtovano smer, malce futuristično oziroma morda zasanjano mislila, da je še vedno januar…no ambicije sva, skladno s sončnimi žarki, hitro preusmerila v severne stene teh prelepih ostrih gora. Izbrala sva klasiko te doline, 300 m slap Riofreddo, ki je v teh razmerah ponujal uživaško plezanje. Toplota v severni steni, je dajala slutit, da je konec lednih avantur v naših stenah, neizbežno tu… …in prav zato mi je ta šport tako pri srcu…misli so bile usmerjen že levo v čudovite deviške skalne vertikale Visoke Police, skala bo letos prav zaradi skromnih količin snega, kmalu »place to be« tudi v gorah…alpinizem je cikel, ki ga sezona ne ustavlja…Boštjan Mikuž

Debela peč, skupna tura

»v jati je lepše jagat…«

Ožbej Marc

V nedeljo 01.03.2015 je v okviru zimskega vzpona alpinistične šole in pa pohoda planinskega društva potekalo vzpenjanje in spuščanje z Debele peči. Debela peč (v prevodu debela rit) je eden najlažjih slovenskih dvatisočakov, kot nalašč za uvajanje v zimske radosti na malce večji višini. Zbralo se nas je devet, štirje dilarji (turni smučarji) in pet krplarjev. Na parkirišču smo začeli s hojo skupaj s skupino italijanov iz Udin. Druženje je sledilo preko celotne ture. Na Blejski koči smo bili v eni uri, pri čemer je žled omogočil nekaj oviratlona. Nad kočo smo vseskozi rezali turno gaz, peš gaz je bila sicer dobro uhojena. Italijani niso nasedli stari turnosmučarski finti in niso prevzeli vlečenja špure, počivali so z nami. Po uri in pol od koče smo stali na vrhu te širokogrudne gorenjske guze. Naključni obiskovalki je tik pod vrhom zdrsnilo, poškodovala si je kolk. Del naše ekipe je z gospo počakal na prihod helikopterja in od blizu spremljal reševanje. Izkazala sta se predvsem Egon in bodoči dohtar Jure. Z Maticem sva odsmučala po trdi kloži v konto pod vrhom in se s psi dvignila nazaj na Okroglež. Nižje je sledila skorja in temu primerno smučanje, ki nima presežnega umetniškega vtisa. Nekaj lepših zavojev smo dočakali šele nad kočo, ki je ponudila hidracijo in dober ričet. Pod kočo pa nekaj rodea in uživaškega snega, prekmalu smo bili pri avtomobilih. Lepo izkoriščen dan v hribih z nekaj pomoči sočloveku v stiski.

Val di Cogne

»9 dni slapov in zgodb…«

Jure Ličen

Pravijo, da so dolomiti najlepši pozimi. Dolgo časa sem bil mnenja, da so naše Alpe najlepše. Da sem se prvemu dejstvu na lastne oči prepričal, sva s soplezalcem Jernejom Zavrtanik podala na 9 dnevno plezalno avanturo. Na ponudbo športnega plezalca Klemna Bečan, sva odšla v dolino Aoste, še bolj točno v Val di Cogne (izgovorjava "konje").

Prvi dan nas je čakala 650 km dolga vožnja, tako da ta dan ni bilo kaj dosti plezanja, razen nekaj visenja na kovinskih nadstreških na počivališčih. Zvečer smo prišli v apartma in naredili hitri plan za naslednji dan.

Drugi dan, 26.2.2015 sva najprej odšla v mesto Cogne, kjer sva dobila plezalni zemljevid ter odšla v dolino Lillaz kjer se nahajajo slapovi. Dostop do slapov traja od cca 10 min do 2 uri, odvisno od oddaljenosti. Ker je bil lep dan in sva bila kar pozna, sva se pri dostopu razgledovala slapove vseh oblik, dolžin in težavnosti. Vsi slapovi žal niso bili narejeni. Tisti, ki pa so bili pa so imeli notri vsaj po 2 – 3 naveze. Tako, da sva hodila in hodila, dokler po dobri uri hoje nisva našla enega lepega slapu. Tudi zgaženo ni bilo nič. Sva jo urezala kar po plaznici strmo navzgor. Po dobru uri hoje, udiranja in kletja sva prišla do vznožja slapu. Kar se da hitro sva se pripravila, navezala in začela plezati. Težje raztežaje sem plezal jaz, lažje pa Jernej. Lep slap, z nekaj plezanja po zmrznjeni travi in malce miksanja po granitu – Les **piolets disparus, II/3, M, 150 m.** Navzdol sva se

spustila po vrvi. V dolino sva skoraj tekla, saj naju je čakal prevoz in še noč naju je lovila.

Tretji dan smo bili bolj zgodni in smo bili pod steno že bo 7.30 uri. Odšla sva do najbližjega slapu Lillaz. Ko sva prišla tja sva bila prva. Ob opremljanju je za nama prišlo nekaj navez. Na hitro sva se navezala in odbrzela novem vzponu naproti. Kmalu po prvem "cugu" sva videla kaj ta slap ponuja. Veliko sprehajanja in nekaj plezanja. Vsi "cugi" so dolgi cca 10-15 m, z veliko sprehajanja in vlečenja vrvi. Najboljši je bil zadnji del, ki je najtežji in visok dobrih 30 m. Po plezanju naju je čakal še dolg sestop. Za nama je bil drugi slap **Lillaz, III/3 plus, 220 m.** Čeprav so po celotnem delu navrtana sidrišča za spust, sva raje sestopila peš. Po tem sva odšla do naslednjega slapu. Do tja sva se kar pošteno napešačila, saj je začetek slapu visoko nad dolino. Oba utrujena od pešačenja sva se opremila, nahrbtnike pustila ob vstopu in zagrizla v prvi raztežaj. Ta slap je bil težji in daljši. Složno sva plezala. Cepini in dereze so dobro prijemale v led, vijaki pa so odlično vrtali luknje za varovanje. Tudi tu so bila sidrišča opremljena s svedrovci. Dve navezi nad nama sta vsake toliko vrgli dok kak kos ledu in kamenja, a velike nevarnosti ni bilo. V zadnjem raztežaju naju je čakalo nekam malega miksanja čez majhen previs. Za nama je bil slap **Lillaz gully IV/4, M, 300 m.** Še nekaj 60 m dolgih spustov po vrvi in bila sva na vstopu v smer. Sestop v dolino je bil malce hitrejši.

Četrti dan smo malce pospali in odšli v smeri malce kasneje. V planu je bil lep slap po imenu Tubrog, četrte stopnje težavnosti. A ob vstopu v slap sva videla, da je kar lepe sinje modre barve. Še predno sva začela plezati je doli prišla naveza dveh francozov, ki sta rekla, da se ledeni slap spreminja v vodni slap. Nič kaj presenečeno, saj je sonce sijalo direktno v slap. Vseeno sva potegnila prvi raztežaj, kjer sva res videla, da teče voda iz slapu. Obrnila sva se in odšla nazaj v dolino. “Kaj pa zdaj?” sva se vprašala. Prišla je ideja, da greva ponovit Lilaz slap v free solo izvedbi. Prišla sva do slapu, pustila vso opremo poleg cepinov in derez pod slapom in začela plezati. Ker ni bilo varovanja je plezanje potekalo hitrejše. Ugotovila sva, da je varovanje izguba časa. To je hec, da ne bo pomote. Gor in dol sva bila v uri in pol. Vmes sva posolirala še en krajši slapič. Tako, da ta dan ni bilo zabeleženega nobenega vzpona.

Peti dan smo odšli v sosednjo dolino po imenu Valnontey. Odšla sva do prvega slapu po imenu Lauson. A že pri dostopu sva videla, da teče voda iz slapu. A vseeno sva se po krajšem pomenku odločila, da poskusiva. Bo pa kaki vijak več za varovanje. Že na polovici prvega raztežaja sem videl, da je led gnil in da slap razpada. Prišel sem nekako do vrha raztežaja, naredil abalaka in se spustil nazaj dol. Ko sva pospravljala opremo je med tem nekajkrat posijalo sonce v slap in naju je začelo obstreljevati s koščki ledu. Videla sva, da ta dan ni za slapove, saj je bilo kar nekaj stopinj nad ničlo. Odločila sva se da je dan za pristop nad 2000m. Odšla sva do prve gostilne, povprašala za napotke, težko plezalno opremo pustila v baru in odšla v hribe. S seboj sva vzela samo en nahrbtnik, kjer sva imela dva para derez, dva cepina, nekaj malice in vetrovki. Nahrbtnik sem nosil jaz in sem izgledal kot šerpa za Jerneja. Hodila sva po res lepi muljateri in sva bila še takoj na prvem neizrazitem vrhu Toules (2113m). Od tam naprej sva odšla še na en neizrazit vrh Pacheu (2275m). Na najino srečo je bila narejena gaz in ni bilo potrebno gaziti v globok sneg. Odšla sva naprej, saj je bil cilj priti do koče V’ttorio Sella na višini 2589 m. Vmes sva skočila še na majhen vrh **Grand Lauson (2500m).** Prišla sva ko koče, kjer sva odšla do zimskega bivaka. Presenetilo naju je opremljenost bivaka. Notri celo elektrika in jedilni pribor. Pogledala sva zemljevid in se nagledala koliko tri tisočakov naju obdaja. Čakal naju je sestop in malce padanja iz gazi v sneg. Se mi je prvič zgodilo, da sem zabredel iz gazi v globok sneg in se udaril v moje orehe. Ker je bil najin prevoz zaseden s plezanjem, sva odšla peš v Cogne in si privoščila pivo pred policijsko postajo.

Šesti dan je bil namenjen relaksiranju. Razlog je bil vreme; dež in visoke temperature niso ravno za plezanje slapov. Zatorej smo se odločili, da gremo pogledat drytolišče. Majhno drytolišče je ponujalo zatikanje in miksanje. Najprej smo se zagnali v

svečo in skalo, lepo M4-ko. Po končanem plezanju sem se podal splezat zaledenelo smreko. Ko sem se na vrhu plazil med vejami sem se vprašal o smislu mojega početja. Odgovora nisem našel.

Sedmi dan se nas je nebo usmililo in nam podarilo idelane razmere za plezanje. Ob dolgem dostopu pod slap, smo se razgledovali naokoli in opazili, da se po včerajšnjem dežju slapovi počasi podirajo. Vsaj tisti na vzhodni strani. Namen sva imela plezati slap po imenu Patria, vendar je bilo notri že lepo število navez. Zato sva se odločila, da greva sosednji slap, ki je ponujal eno težavnos nižje. Pod slapom sva se opremila, navezala in udarila v led. Na začetku je po slapu curljala voda, vendar že po koncu prvega raztežaja se je stanje spremenilo. Led in pomrznjen sneg. Idealno za pikanje. V zložnem tempu sva se prignala do vrha slapa. Še nekaj spustov po vrvi in sva bila pod slapom. Za nama je bil slap **Acorage, III/3, 200 m**. Spustila sva se do potke in si pospravila opremo. Moja najboljša poteza dneva je bila, da sem s seboj vzel superge. Gojzarje sem pospravil v nakupovalno vrečko. Zgledal sem kot turist, a podplati so mi bili hvaležni. Ob prihodu do avta pa me je začelo mraziti. Misel mi je odplavala na dan poprej, ko smo toolali in me je prepihalo. Zvečer ob družabnih igrah, sem postajal bolj in bolj gnil.

Osmi dan je bil zame filmski dan, saj sem zbolel in ostal v apartmaju. Jernej pa je šel pozihrat Klemna, ki je napadel in tudi preplezal eno najtežjo smeri v dolini, Jedi master III/M11. Jernej je bil priča temu dogodku. Zadnji dan pa je bil čas, da gremo domov. Zaloge hrane, denarja in dopusta so nam pošle. Poslovili smo se od doline Cogne in šli na dolgo pot proti domu.Če potegnem črto in naredim kratek povzetek, je bilo plezanje in sama dogodivščina res odlična. Še malce reklame, dolina Cogne ponuja ogromno število aktivnosti. Pozimii plezanje slapov, smučanje, poleti pa pohodništvo, plezanje in še kaj.Morda se poleti vrnemo v dolino v kak slap. Neopren imamo. Zna biti, da bomo ta prvi.

Sonnblick, Hocharn 3254 m

»turnosmučarski paradiž…«

Dominik Mikuž

Zadnji vikend (6.3.)je bil splošno gledano uspešna zgodba, povsod se je nekaj dogajalo in uspevalo… tudi nam! Planirana tura po zaslugi Perota Oštirjevega iz Logatca se je prav lepo izšla. V soboto smo se v zmernem tempu povzpeli na Sonnblick iz smeri Heiligenbluta, dolina Fleistal, se v koči konsolidirali in ujeli srečen trenutek, ko sta dva domačina odsmučala v dolino Rauris. Lepo smo jima sledili (to sta opazila in bila dokaj uvidevna) in tako odsmučali po idealnih prehodih do koče Naturfriendshutte. Smuke je bilo za celih 1500 višincev, čista uživancija, proti dnu doline okoli 30 cm pršiča… Prenočimo v koči v skladu z vsemi avstrijskimi standardi (tudi harmonika in pomprdon v živo;)). Zjutraj se po dilemi ali si drznemo na Hocharn, glede na to da gor še ni špure, vseeno odločimo da zadeva izgleda logična in poskusimo. Šlo je tako rekoč gladko, prvinski stik z goro brez predhodnih sledi, špuro smo vlekli iz 1600 na 3254 in delo opravili v cca 5 urah. Potem je sledil še spust na izhodišče, sprva zgoraj po trdem predelanem snegu, nižje pa po ravno prav odpuščenem srencu na s popoldanskim soncem obsijanih pobočjih… Velikopotezna tura, oskrbnik koče v Raurisu je komentiral: “Aaa, sehr sportlich…”

Uživali smo Pero iz Logatca, Primož iz Medvod, Roman Polanski, Barbara, Tatjana, Boris, Robert (Brezovica city) in jaz iz AS Ajdovščina.

Cima Avostanis

»karnijski prijaznež…«

Ožbej Marc

Dan žena je prinesel zgodnje vstajanje z namenom, da smo čimprej nazaj doma pri ženah in dekletih. Ob pol osmih že zapnemo pse približno na sredini vzpona v Foresta di Pramosio. Zelo lep smrekov gozd. V slabi uri smo na Casera Pramosio, kjer se odpre široka planina in vžge bičajoč veter. Dve zaradi trdote snega malce sitni prečki in kmalu smo pri jezercu nad 2000 metrih. Odkrijemo zanimiv bivak. Nadaljujemo proti Avostanisu in sedelcu nekaj deset metrov pod vrhom, kjer pripravimo vse potrebno za spust. Za vrh bi morali s seboj imeti še nekaj opreme ali pa počakati še kako uro, da ledenjača v dolgi prečki malo spusti. Sledi hrstajoča smuka. Pod dolinicah in kucljih v srednjem delu, ki ponujajo obilo možnosti za igrivo smučanje, ujamemo tudi nekaj porno zavojev. Spodaj spet trdo in zelo hitro. Matic pa več po zraku kot po tleh. S Casere Pramosio smo bili tik tak pri avtu in ob dveh že doma. Uživali: Egon, Matic, Dean in Ožbej. Na sliki Matic z Lozic airborne.

Vrtiljot, WI4, M6+, 600 m, prvenstvena

»prva liga…«

Boštjan Mikuž

Dolgo je bilo potrebno, da sva se z Rokom ponovno navezala na vrv, od rusko kirgiške uspešne avanture je minilo res že več kot pol leta, a vedno ko se navežem na vrv s soplezalcem kot je Rok, vem, da bo "intensive" doživetje. In sva šla, tja v od Boga zapuščene kotičke Trente, ki so le streljaj oddaljeni od Očaka. Leva stran 500 m skalnega zidu Špičja ponuja še kar nekaj zimskih linij, ki čakajo, čeprav na "ne pravi" strani Triglava… Zaplezala sva v večjo razčlembo, ki razpolavlja severno steno Malega Špičja na pol. Intenzivnost prvega raztežaja, naju je s previsnimi odstavki in krušljivo kamnino, presenetila. Po res več kot uri plezarije 60 m miksa, sva nato nadaljevala v nepredelanem snegu po snežni grapi. Skromne količine

letošnjega snega so večino skokov pustile nezasutih. V zadnji tretjini pa plezanje ponovno poteka po kopni skali, ki pa vseeno nima intenzitete začetnega dela. Po 6 h sva stala na vrhu v pomladnem soncu…Občutek, ki sem ga res že predolgo pogrešal…a pomembna je edinstvena izkušnja, tista prava…ki vleče nazaj. S kančkom kirgiške nostalgije je nastala nova smer v prelepi Trenti:

Rok je član posoškega AO. Plezala sta 08.03.2015.

Škrbina prednje in zadnje špranje

»majstri zavoja…«

Tadej Slokar

Na dan žena smo, kot se spodobi, obiskali prednjo in zadnjo špranjo in to v družbi veterinarja Ne, ne, ni tako hudo kot se sliši. Zaradi zdravstvenih težav soplezalca, smo planirano plezanje slapov nad Zajzero, spremenili v turno smuko. Turna smuka nas je zanesla nad prelepo planino Zajzero in nas preko Škrbine prednje špranje, vodila na Škrbino zadnje špranje.Najprej smo bili presenečeni nad zelo majhno količino snega, saj ga je na primerljivi višini, na naših Golakih skoraj več. A z višino je debelina snega hitro naraščala, a o nekih presežkih ne moremo govoriti. Pot nas je vodila skozi sotesko slapov, pod lanskim snegom. Tu smo lahko videli ogromno razliko v količini snega zadnjih sezon. Lani je bilo na istem mestu vsaj 6 m snega več. Zaradi nezasneženih skokov smo morali obrniti, ter se povzpeti po soteski skrajno levo, kjer je bilo tudi nekajkrat za stopiti z smuči. V zgornjem delu ni šlo brez srenačev, saj je bila na vrhu trda skorja. Ker je bila ves dan temperatura okrog 5 pod ničlo, se podlaga ni zmehčala, tako smo imeli smuko po trdem, grifig snegu, nekaj je bilo tudi škorje, a si se ji lahko z izbiro prave linije lahko izognil. V srednjem delu, je bil rock´n roll skozi sotesko, z strmimi odseki, kakšnim skokom, enkrat pa je bilo potrebno tudi stopiti s smuči, za prečkanje potoka. Spodaj, na soncu je bilo vsaj 10 stopinj več in temu primerna je bila tudi podlaga. Zaradi pomanjkanja snega smo smučali po hudourniški strugi, z kar nekaj Flisar vložki. Za konec pa še nekaj poganjanja po tekaški stezi. Bila je lepa nedelja!Uživali smo: Tadej, Marjan, Mito in Otko

Grapa Y, Vrtača

»pristopi vseh vrst…«

Danijel Lozar

V soboto pozno popoldan pade plan za naslednji dan – Vrtača. Nedelja zjutraj-trije se dobimo ob 6h v Vipavi, opremo zložimo v en avto in po poti poberemo še ostala dva člana tokratne ture. Postanek za kavo in roglji̇ček v Tržiču in nato proti Ljubelju. Na parkirišču skoraj več primorskih registracij kot ostalih- očitni pokazatelj pomanjkanja snega na primorskih koncih. Start proti Zelenici, pogled navzdol po poti razkrije da bo Zelenica zelo dobro obiskana saj se vije cela četa ljudi po smučišču. Kot bi mignil smo na Zelenici in nadaljujem pot proti Vrtači in Suhemu ruševju. Opremimo se z derezami in cepini žw amo na poti po grapi proti vrhu. Na vrhu nas pričakajo enkratni razgledi, sončna terasa, topel čaj, ter domači sendvič iz pirinega kruha obložen s kraljem živali. Spust po isti grapi nazaj, dvema bolj diši pasulj v koči, trije skočimo še na Palec in se jim kasneje pridružimo v koči in skupaj sestopimo do Ljubelja. Prelepa tura s prekrasnimi razgledi in perfektnim vremenom…08.03.2015 (Marko P., Anja F., Suzana R., Simon V., Danijel L.)

Slapovi pod Prisojnikom

»Levi in slap pod Hudičevim žlebom…«

Jure Ličen

V četrtek popoldne, 12.3.2015, me Tadej Slokar pokliče in vpraša: “Jure, bi šel kaj plezat čez vikend?” Rekel sem mu: “Seveda, da bi šel.” Nakar me Tadej zopet vpraša: “A veš, kje bi se še dalo plezati po ledu?” Misli so mi švrknile na danes dopoldne in odgovoril sem: “Pod Prisojnik. Tam so še slapovi.” Še dobro, da sem se ravno dopoldne peljal iz vršiča in videl, da je še kar nekaj slapov v dobrem stanju. V soboto, 14.3.2015 sva se dobila na dolgem mostu v Ljubljani in premetala vso opremo v moj avto. Naslednja postaja Koča na gozdu. No, vmes je bila še dostava kave za tiste, ki imajo čast delati v soboto zjutraj. Ko sva prispela do koče oziroma do parkirišča, sva oba debelo pogledala. Parkirišče čisto polno, tam pa ogromna gruča ljudi. Nisva skoparila s kletvicami, misleč, da gredo vsi plezati slapove. Tadej je stopil iz avta in naredil red. Vse je poslal na zimski tečaj pod Prisojnik. Na najino srečo so bile samo tri naveze namenjene v slapove. Vsi ostali so bili na tečaju. Dostop do slapa je kar hitro minil. Čim več takih. Najprej sva se odpravila v Slap pod hudičevim žlebom. Prvi raztežaj je splezal Tadej, jaz pa sem ga pri tem gledal in varoval. Na vrsti sem bil jaz, da namlatim led s cepini. Vse je potekalo odlično, le v prste na rokah me je začelo zebsti. Ko sem prišel do sidrišča, me je peklo v prste. Najraje bi si jih odgrznil, a je bolečina hitro popustila in so bili prsti zopet na delovni temperaturi. Naslednji raztežaj

sem potegnil jaz in prišel do vrha slapa. Led je bil soliden. Vsake toliko je odletel navzdol kaki krožnik, a hudega ni bilo. V dveh raztežajih sva prišla do vrha. Še spust po vrvi po urejenih sidriščih in zopet sva bila pod slapom. Ker sva imela še kar nekaj časa sva se na hitro odločila, da greva še en slap. Ker je bil srednji slap zaseden, sva se odločila za Levi slap. Prvi ratzežaj je potegnil Tadej in ga je potegnil do zadnjih centimetrov vrvi. Tudi v tem slapu so bile razmere odlične. V drugem raztežaju je spet pripadla čast meni. Kaj kmalu nad sidriščem, sem se boril z ravnotežjem in se mi je prvič zgodilo, da me je navilo v roke pri lednem plezanju. A sem se boril in si nisem dopustil, da bi poleg ocene dal privesek A0. Tudi jaz sem potegnil raztežaj čisto do vrha. Še spust po urejenih sidriščih in nazaj pod slap. Najbolje je priti nazaj do nahrbtnika in vzeti sendvič ter ga pojesti. V navalu adrenalina med plezanjem sem spet pozabil jesti in piti. Odšla sva nazaj do avta. Pred odhodom sva šla v kočo in naredila analizo plezanja ob pivu. Še vožnja do Ljubljane in prijateljski stisk roke s soplezalcem. Do naslednjič. Datum: 14.3.2015 Preplezala: Slap pod hudičevim žlebom, II/3-4, 100 m WI 85/65, Levi slap, II/4, 120 m, WI (90) 85/75.

Zaključek ledne sezone

»ne rata zmerja…«

Tadej Slokar

Je že tako, da vsak podvig ne more biti uspešen, a je lahko samo doživetje ravno tako intenzivno in dan prav tako čudovito preživet. Navsezadnje je v hribih vedno lepo in že Šrauf je rekel, da je važna zgodba in ne toliko cilj, zato sem se odločil, da vseeno opišem najino zadnjo turo.
To je torej zgodba o dveh zelencih, ki sta želela ledno sezono zaključit z preplezanim, malo bolj konkretnim slapom, a mu žal nista bila kos. Sedaj se sicer lahko izgovarjata, na toplo vreme, slabe pogoje, a dejstvo je, da mu nista še bila kos.
Na dan ko je pol Slovenije hitelo v Planico in je bila tako Gorenjska prometno precej neprijeten cilj, sva se odločila, da svoje podvige poiščeva na Jezerskem. V tem lepem koncu Slovenije, kjer niso ne Gorenjci in ne Korošci ampak Jezerjani, prijazni pa tudi, kot sva ϑpozneje izvedela, zajebani ljudje Jure se je že med tednom preganjal nad Jezerskim in od daleč ocenil, da bi se še dalo kaj splezat v ledu. Spodnji Ledinski slap, oziroma kot sva pozneje izvedela od modrega moža, pravilno Spodnji Vadinski slap, je zgledal še v precej dobrem stanju.V soboto, sva že malo pozno dostopila pod slap in tako stala v vrsti za tremi navezami. Začelo se ni nič kaj obetavno, saj je že med pripravljanjem Jureta zadel kamen v ramo, pa sva stala precej proč od stene. Začela sva, šele ko so bile naveze preko prvih dveh raztežajev, a sva vseeno ves čas dobivala pošiljke leda in kamnov z vrha. Led je bil že v precej slabem stanju, delali so se talarji, letelo je od vsepovsod. Že v prvem raztežaju je bila krščena nova čelada, saj sem moral prečit kanal, skozi katerega so letele vse pošiljke z vrha, kamen pa me je zadel na nahrbtnik in mi zvil pokrov od Primusove termovke, ki je bila spravljena v njem. Hitel sem proti koncu raztežaja in kmalu razočaran ugotovil, da bom moral, zaradi kvalitete ledu, štantat ravno v vpadnici naslednjega raztežaja. Ko je Jure plezal naprej, sem se tako moral stalno izmikati izstrelkom z vrha. Tačas sva lahko v tretjem raztežaju, 3o m navpičnega ledu, lahko spremljala 3 naveze, ki so se matrale čez. Uspelo je samo eni, pa še pri tem je drugi v navezi, 3x ubrisal. Hitro sva spoznala da temu ŠE nisva kos, zato sva se tudi midva odločila za abzajl.

Pod slapom so nas pričakale pomladne temperature in sestop je potekal po močno ojuženem snegu. Ker sva bila zgodnja, sva se odločila, da malo pofirbcava pri Karničarjevem gorniškem centru, da vidiva, kako to sploh zgleda. Naneslo je tako, da sva tam ravno dobila Dava, ki se je vračal s turne smuke izpod Dolgega hrbta. Padla je dolga, zanimiva in prijetna debata in še dobro uro smo uživali na soncu. Tisti plac mu pa res zavidam. Tudi na poti domov, ni potekalo vse gladko. V dolini Kokre je bila prometna nesreča, tako sva obvoze iskala po makadamih v okoliških rovtah. Imela sva tako srečo, da je ravno pred nama na sredo poti domačin stresel prikolico metrc, saj drugega prostora ni bilo. Tako sva imela za zaključek še malo fitnesa, ko sva mu pomagala pospravit drva s ϑpoti. Svašta!
Plezala: Jure Ličen in Tadej Slokar
Datum: 21.3.2015
Preplezala: Prve dva raztežaja Spodnjega Ledinskega slapu WI4+ 100m (cel jeWI5, 140m)

Kolofon

»številk je več kot klobas«

Izdala: **Alpinistična sekcija PD Ajdovščina**
Elektronski naslov: **info@ao-ajdovscina.si**
Spletna stran: **www.ao-ajdovscina.si**
Trdopoštni naslov: **Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina**
Urednik: **Ožbej Marc, ozbej.marc@gmx.com**
Pomočnik urednika**: Matic z Lozic Štrancar**
Naslovnica: **Marijan Močivnik Močko**
Lektor: **Jenzik Živastvar** - Za najdene pravopisne, slovnične in tipkarske napake ne izplačujemo honorarjev. Enkrat letno pa sprejemamo neposredne pripombe jezikovnih puristov. Pripombe lahko oddate tretjo nedeljo v avgustu na Gorenjskem turncu v severni triglavski steni
Naklada: **vsak po svoje**
Fotografije: **člani sekcije inu drugi**
Sponzor: **prostičas.com**

Izdano v elektronski obliki, marca 2015, vesti niso vpisane v razvid medijev, ker delujejo pollegalno.

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.